

ת"פ 5277/01/17 - מדינת ישראל נגד דמיטרי וסילבסקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 5277-01-17 מדינת ישראל נ' וסילבסקי

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד הרצוג וחבר

נגד
הנאשם דמיטרי וסילבסקי
ע"י ב"כ עו"ד אלאב

גזר דין

השתלשלות ההליך:

1. ביום 13.6.17, במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמה עונשית, הודה הנאשם בכתב אישום מתוקן והורשע בעבירה של תקיפה חובלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. הנאשם הופנה לשירות המבחן והתקבל בעניינו תסקיר מיום 30.11.17. עוד התקבל לוח תצלומים של פני הנפגע [תע/1].
3. ביום 5.12.17 טענו ב"כ הצדדים לעונש:
התביעה טענה לקביעתו של מתחם עונשי החל ממאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר, כעונש עיקרי, ועתרה לעונש מאסר במחצית המתחם, ולצדו מאסר מותנה, קנס ופיצוי משמעותי לנפגע;
ההגנה טענה לקביעתו של מתחם עונשי החל ממאסר מותנה ושל"צ ועד למספר חודשי מאסר בפועל, ועתרה למיקום העונש בתחתית המתחם;

כתב האישום בו הודה הנאשם - הרקע לביצוע העבירה ומעשי הנאשם:

1. בין הנאשם לבין הנפגע, מר מ.א., קיימת היכרות רבת-שנים, ומשנקלע הנפגע לחסרון כיס, אסף אותו הנאשם לדירתו. הנפגע לא נהג כשורה והכה את כלבתו של הנאשם, ולכן ביקש ממנו הנאשם לעזוב את הדירה. מפתח של הדירה נותר בידי הנפגע, וכששב וביקש הנאשם את השבת המפתח, נענה באיומים מצד הנפגע[1].
2. ביום 2.6.16 בשעת בוקר ביקש הנאשם מהנפגע שישאיר לו את המפתח ליד מקום עסקו של הנפגע, ושוב נענה באיום, שהיה הפעם קונקרטי: הנפגע איים שידקור את הנאשם.

3. זמן קצר לאחר מכן, רכב הנאשם על אופניו וראה את הנפגע שרכב אף-הוא על אופניו. הנאשם צעק לנפגע "בוא תדקור אותי". הנפגע נפל מאופניו, מסיבה לא-ברורה, ובעודו שרוע על הקרקע ניגש אליו הנאשם ובעט בראשו.

4. כך גרם הנאשם לנפגע שברים מרובים מרוסקים בארובת עינו השמאלית ושברים מרוסקים בסינוס המקסילרי[2] השמאלי. הנפגע היה מאושפז עד ליום 7.6.16 ונותח לאיחוי השברים.

נסיבות העבירה - קביעת מתחם העונש ההולם:

1. הנאשם פגע באופן מהותי בערכים המוגנים של שמירת החיים והבריאות ושל כבוד האדם. עוד יש לתת משקל הולם לחומרת המעשה - בעיטה בראשו של אדם המוטל על הקרקע, בעוצמה הנלמדת מתוצאת המעשה, וכשפוטנציאל הנזק מגיע עד-כדי פגיעה מתמדת במוח. למרבה המזל, הפגיעה הפיזית הקונקרטית לא היתה מתמדת, אך חייבה ניתוח ואשפוז. עוד ניתן לשער את תחושות הכאב הפיזי, הפחד, העלבון ואובדן הביטחון שחש בוודאי הנפגע.

2. נקרב עינינו לעובדות האישום במקרה ספציפי זה, ונגלה סממנים מקלים:

א. העבירה לא היתה מתוכננת;

ב. התקיפה התמצתה בפעולה יחידה, אמנם חמורה, ולא כחלק ממעשה תקיפה נמשך;

ג. האיומים מצד הנפגע, לרבות איום מוחשי בדקירה שנאמר בתכוף לפני המעשה. איומים אלו אינם מצדיקים את התנהגות הנאשם והמעשה רחוק מלהיות מעשה של הגנה עצמית, אך יש לתת משקל לתפיסתו הסובייקטיבית של הנאשם ולחששו מפני אלימות הנפגע. סיבת המעשה היתה אפוא חרדתו של הנאשם מנוכחות הנפגע, ולחרדה זו היה בסיס לנוכח מסכת האיומים המסלימה;

3. הענישה הנוהגת מגוונת למדי אך ככלל ניתן לאתר קו ענישתי ברור, לפיו כאשר מדובר בתקיפה חובלנית שלא בוצעה בחפץ חובלני ולא גרמה לנזק חמור או מתמיד, נקבעו מתחמים עונשיים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בכליאה (כך ראו ת"פ 5401-01-17 מ.י. נ' סמימי (2017), ת"פ 38531-01-15 מ.י. נ' לוי (2016), ת"פ 19626-05-14 מ.י. נ' הלפרין (2016), ת"פ 26054-12-14 מ.י. נ' ריאגוזוב (2016)).

4. חומרתם של המעשה ושל התוצאות מחייבת החמרת-מה בקביעת המתחם, אך לנוכח המדדים המקלים, תהא זו החמרה מתונה: מתחם העונש ההולם יקבע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין 12 חודשי מאסר, כעונש עיקרי.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - קביעת העונש במתחם:

1. הנאשם יליד 1991, כבן 26 כיום, מתגורר עם בת-זוגו. מוצא הנאשם במשפחה שהתמודדה עם התמכרותה של האם לאלכוהול ועם הקונפליקטים שנלוו לכך, עד לגירושי ההורים כשהנאשם היה בן עשר. הקשר בין הנאשם לבין בני משפחתו מרוחק והם אינם מהווים גורמי תמיכה. בשל הדוחק הכלכלי של המשפחה נאלץ הנאשם להפסיק לימודיו אחרי 11 שנות לימוד, והשיג תעודת בגרות חלקית. הנאשם החל לעבוד בנעוריו, עזב את בית המשפחה ופרנס את עצמו. הנאשם גויס לצה"ל, אך ההתנגשות בין דרישות הצבא לבין דרישות הפרנסה הובילה לעריקת הנאשם, למאסרו ולשחרורו מהצבא. הנאשם עובד ברציפות מעת שחרורו מהצבא ובמקביל למד במכללת תל-אביב טכנאות סאונד, כשהוא שואף לקריירה בתחום זה.

2. אין לחובת הנאשם עבר פלילי ואף אין תיקים פתוחים.

3. יחסו של הנאשם לעבירה:

א. הנאשם סיפר לשירות המבחן את תולדות היכרותו עם הנפגע, וכיצד זועזע כשראה את הנפגע פוגע בכלבתו. לתפיסתו, הנפגע לא נפל מאופניו אלא ירד מאופניו והנאשם חשש מאלימותו. כאמור לעיל, הנאשם חש בהלה ואיום ממשי ופעל מתוך תחושות פחד וחוסר ברירה. השירות התרשם שהנאשם מצמצם את מידת אחריותו למעשה ולתוצאותיו, משליך אחריות על הנפגע, אינו מגלה אמפתיה לנפגע ומתקשה להתבונן בחלקו-שלו באירוע. גם בדבריו בבית המשפט חילק הנאשם את האחריות בינו לבין הנפגע באמרו "הוא לא היה בסדר, אני לא הייתי בסדר";

ב. עיון בעובדות הרקע לעבירה מרכך מאוד את מסקנותיו של שירות המבחן: הנפגע אכן פגע בכלבתו של הנאשם; הנפגע אכן סרב להשיב את המפתח ואיים על הנאשם; הנפגע אכן איים והתנהג בצורה מאיימת סמוך מאוד לפני המעשה;

4. השירות ציין מחד גיסא את התייחסותו של הנאשם לעבירה ולתוצאותיה, יחד עם הקשיים הרגשיים אתם הוא מתמודד כתוצאה מדרך גידולו במשפחתו, ויחד עם קשיי הסתגלות ויציבות; ומאידך גיסא ציין את אורח חייו הנורמטיבי של הנאשם שלא הסתבך עוד בפלילים, ואת כוחותיו ויכולותיו. מסקנת השירות היא כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הוא בינוני, וחומרת האלימות הצפויה היא בינונית.

5. נראה כי עמדת השירות נעוצה בין היתר בדגש על יחסו של הנאשם לעבירה, לתוצאותיה ולנפגע. התרשמותי היא אחרת, לנוכח מסכת האירועים שקדמה לעבירה, כמתואר לעיל.

6. לנוכח עמדתו של הנאשם, ששולל בעייתיות, לא ממליץ השירות על אמצעים טיפוליים אלא על ענישה קונקרטי, שיכולה להיות גם של"צ בהיקף משמעותי.

7. הנאשם עתיד להינזק מעונש, בוודאי אם יוטל עליו מאסר ראשון, אך גם ענישה קלה יותר תוסיף לנטל המוטל עליו, כשאינו נהנה מגורמי הכוונה ותמיכה.

8. עוד יעמדו לזכות הנאשם נתונים כבדי-משקל אלו:

א. הנאשם הודה, ובכך חסך את עדות הנפגע ומשאבי ציבור;

ב. הנאשם נטל אחריות על המעשה, גם אם אינה מלאה;

ג. הנאשם נטול עבר פלילי וללא תיקים פתוחים;

ד. הנאשם מצליח לקיים אורח חיים נורמטיבי, על-אף נקודת מוצא קשה: הוא עובד ומפרנס עצמו מזה שנים, ללא תמיכה; הוא מקיים קשר זוגי ומשקיע בו; הוא שואף לקריירה ומשקיע בלימודיו בתחום. הנאשם מגלה כוחות, מוטיבציה, ומערכת ערכים תקינה;

9. חבל שהנאשם אינו מעוניין בסיוע שירות המבחן. אולם, גם ללא סיוע זה מנהל הנאשם אורח חיים ראוי ומכוון עצמו לקראת עתידו. יש לעודדו בדרך זו.

10. בשיקולם של דברים, יעמוד עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של מתחם העונש: את הדרישה לענישה קונקרטית ימלאו שעות של"צ בהיקף משמעותי; ההכרה בפגיעה בנפגע תמומש בפיצוי נאות; תוספת הרתעה תימצא במאסר מותנה ובהתחייבות. לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם אמנע מחיוב בקנס.

סוף-דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר על-תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג;

ב. התחייבות בסך 2,000 ₪ למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירת אלימות מכל סוג. לא תיחתם ההתחייבות, יאסר הנאשם למשך חודשיים;

ג. פיצוי לנפגע, מר מ.מ. (ע"ת 2 בכתב האישום), בסך 3,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.2.18 ויועבר לנפגע. לא ישולם הפיצוי במועד, יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום המעשה 2.6.16 ועד ליום התשלום המלא בפועל. בקשה לדחייה נוספת או לפריסה לתשלומים ניתן להגיש למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות;

ד. 200 שעות של"צ, לפי תכנית שירות המבחן שתוגש עד לדיון הנקבע עתה ליום **8.1.18** בשעה 08:30, כשהנאשם מזהר בדבר חובת התייצבותו לדיון. הנאשם כבר הוזהר, ועתה יוזהר שוב - אי-ציות להוראות שירות המבחן, או הממונים במקום השל"צ, יוביל להשבת התיק לבית המשפט ולהטלת עונש חלופי נוסף. אם תגיע התכנית קודם למועד הדיון, תאושר על הכתב והצדדים יופטרו מהתייצבות;

הוראות נלוות:

- א. התביעה תעביר בהקדם למזכירות טופס פרטי מתלונן;
- ב. מוצגים, ככל שקיימים, יועברו להכרעה פרטנית של קצין משטרה, למעט כסף;
- ג. ככל שקיים פיקדון של הנאשם בתיק המשטרה, יושב לנאשם;
- ד. עותק גזר הדין יישלח לשירות המבחן, שיגיש תכנית של"צ למועד הדיון;

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד כסלו תשע"ח, 12 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

[1] כתב האישום כלל עובדות אלו, ויש לשבח את התביעה על פרישת התמונה כולה, באופן המאיר ומבהיר את מהות המעשים וסיבתם, גם לזכות הנאשם;

[2] חלל בעצם מתחת לארובת העין;